

BEYOĞLU'NUN EN GÜZEL ABİSİ

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çığlığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabiseleri*, Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)
Olmayan Ülke (2019)
Sultanı Öldürmek (2019)
Beyoğlu Rapsodisi (2019)
Agatha'nın Anahtarı (2019)
Beyoğlu'nun En Güzel Abisi (2019)

AHMET ÜMİT

**Beyoğlu'nun
En Güzel Abisi**

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5512
Edebiyat - 1579

Beyoğlu'nun En Güzel Abisi / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Kerem Oğuz Evrandır**
Düzeltili: **Devrim Çakır**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Telefon: (0 212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

1. baskı: Everest, 2013
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Aralık 2019
ISBN 978-975-08-4629-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Beyoğlu'nun En Güzel Abisi'ni yazmam için beni cesaretlendiren sevgili dostum, ustam Selim İleri'ye; her zaman olduğu gibi önemli bilgileriyle beni aydınlatan Adli Tıp Uzmanı Dr. M. Süalp Bengidal'a; uyuşturucuyla mücadele konusunda önemli bilgiler veren Emniyet Müdürü Zafer Ercan'a; hukuki konularda beni aydınlatan Avukat Aydın Kurban'a; Rumlar hakkında bana deneyimlerini anlatan Muhail Vasiliadis ile Anna Maria Arslanoğlu'na ve Thanos Zarangalis'e; Bulgaristan göçmenleri konusunda önemli ayrıntılar aktaran Nermin Mollaoğlu ile Gülten Yıldırım'a; romanımın ilk okurları, ilk eleştirmenleri olan sevgili arkadaşlarım Özel Dedektif Murat'a, Prof. Dr. Mustafa Kocak'a, Figen Bitirim'e, Kemal Koçak'a, Oral Esen'e, Ayhan Bozkurt'a, kızım Gül Ümit Gürak'a, Gürkan Gürak'a, eşim Vildan Ümit'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Bu değerli insanların katkısı olmasaydı bu roman da olmazdı.

*Bu toprakları terk etmek zorunda bırakılan
insanların aziz hatırasına...*

Aşk, hayatı; cinayet, ölümü sıradanlıktan kurtarır!

Karanlık... Soğuk havayla iyice ağırlaşan bir karanlık. Uzaklardan şarkılar geliyor kulağına, neşeli kadın sesleri, ayarını yitirmiş sarhoş naraları, biri küfrediyor belki ana avrat, belki ağlıyor biri hıçkıra hıçkıra, belki biri sessizce ölüyor bu gürültünün, bu hengâmenin ortasında. Umurunda değil. Hepsinden sıyrılmış, sadece öfke... Onu tepeden tırnağa titreten, tepeden tırnağa kuşatmış olan öfke... Belki geçtiği bu karanlık sokağın, bu yıllanmış semtin bile farkında değil. Ne şehrin debdebeli günlerinden kalma bu yaşlı mahallenin, ne bu unutulmuş sokağın, ne bu soğuğun, ne de bu gecenin. Nereye gittiğini bilmeden yürüyor, nefret tarafından kuşatılmış olarak. Kıskançlık denen o canavar, çelikten pençesine almış yüreğini, habire sıkıyor.

“Kadınlar” diyor bir ses zihninin derinliklerinden, “Kadınlar, onlarla oynayamazsın... Oynadığını zannedersin ama bir de bakmışsın, asıl oyuncak sen olmuşsun.” Hayatına giren kadınların yüzleri beliriyor sokağın zemininde. Birer birer düşüyor görüntüleri ayaklarının dibine. Hepsinin boynunu bükük, hepsinin gözlerinde keder. Hepsi üzgün... Aldırmıyor, bir su birikintisiymiş gibi basıp geçiyor üzerlerinden ama yeniden düşüyor görüntüler zemine. “Kadınlar” diyor o ses yine. “Kadınlardan asla kurtulamazsın, hayaletleri hayatın boyunca seni takip eder.”

Derin derin nefes alıp kovuyor zihnindeki sesi. Sesle birlikte kadınların görüntüleri de kayboluyor. Ciğerlerine dolan ağır kömür kokusu öksürtüyor onu. Bir küfür yükse-

liyor boğazından, vazgeçiyor, ne yararı olacak ki? Biraz daha hızlandırıyor adımlarını. Hem de nereye gittiğini bilmemesine rağmen. Hem de çare olmayacağını bile bile. Geniş adımları gergin, yumrukları sıkılı, sağ gözü seğiriyor. Bir tek onun farkında. Belki de o sebepten daha çok hiddetleniyor. Hiçbir zaman sahip olamadı şu sağ gözüne, sinirlenince hep seğirir... İnsanoğlu neden bu kadar zayıftır ki?

Bu karanlıktan kurtulsa, kalabalığın çılginca dalgalandığı İstiklal Caddesi'ne ulaşırsa... Belki renkler, ışıklar, sesler çekip çıkaracak onu düştüğü bu mutsuzluk kuyusundan. Kendini, yeni yılın gelişini kutlayan o eğlence manyağı gürhunun içine atsa... Belki bitecek bu kıskançlık, bu nefret, ruhunu ele geçiren bu boşluk... Nemli rüzgâr alıp götürecektir belki hepsini. Belki Zürih'teki gibi olacak... Gençliğindeki gibi... Gölün kenarında yaptığı gece yürüyüşlerinde olduğu gibi. Bu Allah'ın belası şehre gelmeden önceki gibi...

O anda duyuyor sesi. Arnavut kaldırımında yankılanan adımlar. Emin olamıyor onca gürültünün arasında. Evet, ayak sesleri. Yoksa kendi adımları mı? Hızını düşürmeden kulak kesiliyor. Sokağı, karanlığı, geceyi dinliyor. Ömürlerini çoktan doldurmuş bu evlerin, çürümüş mezar taşlarını andıran duvarlarında yankılanan ayak seslerini. Temkinli, dikkatli, sinsi biri tarafından atılan adımların tekinsiz seslerini. Evet, biri var arkasında. Gölgesini gölgesine, nefesini nefesine ayarlamış, bedeninin tek bir kıpırtısını bile kaçırmadan adım adım onu izliyor.

Yoksa o gün gelip çattı mı? Yoksa kâbuslarının hakikate dönüşeceği zaman şimdi mi, bu an mı? Ama tuhaf, içinde bir sevinç belirliyor. Evet, apaçık hissediyor karnından yükselen sevinci. Neden olmasın? Belki de en hayırlısı bu. Böylece sona erer yıllarca süren bu işkence... Böylece günahlarının kefareti ödemiş olur. Hiç beklemediği anda aniden bütün ruhunu ele geçiren bu teslimiyet hoşuna gidiyor. Katilinin yaklaştığını, silahının horozunu kaldırdığını, tetiğe dokunduğunu, büyük bir patlamayla öne doğru savrulduğunu yaşar gibi oluyor, hatta ağızındaki kanın tadını bile duyuyor.

Ama çok kısa sürüyor bu kabulleniş, yaşama isteği yeniden ağır basıyor. Kıskançlığı, öfkesi, aşk için duyduğu kahır hızla hayata döndürüyor onu. Hayır, henüz değil. Ölmek için henüz erken. Amcasından duyduğu o sözler geliyor aklına, pala bıyıklarını sıvazlarken, tuhaf bir sesle mırıldandığı o sözler: “Benim anam ağlayacağına, onunki ağlasın.”

Yavaşça paltosunun düğmesini açıyor, sağ eli kemerine uzanıyor. Kabzanın insana güven veren soğukluğu, kısa bir an yitirdiği öfkesine yeniden kavuşturuyor onu. Hep olduğu gibi mermi namluya sürülü. Tek yapması gereken, dönüp ateş etmek. Ama sakince, elleri titremeden, hedefi şaşırmadan... Daha önce defalarca yaptığı gibi. “Benim anam ağlayacağına, onunki ağlasın.” Sımsıkı sarılıyor kabzaya, usulca çekiyor tabancayı, hızla dönüyor ama silahını doğrultamıyor bile. Sert bir rüzgâr çarpıyor sol tarafına. Sessiz ama güçlü bir rüzgâr. Rüzgârın estiği yöne bakıyor. Biri dikiliyor karanlıkta. Çok iyi tanıdığı biri. Gülümsemeye çalışıyor karanlıktaki katiline. “Biliyordum” diyor Arnavut kaldırımının üzerine yıkılmadan önce. “Biliyordum...”

Katili daha çabuk davranmış anlaşılın

Polisin kâbusu, yılbaşı geceleridir. Herkesin gülüp eğlendiği, mutlulukla dans ettiği o saatler bizim için korkunç geçer. Öğleden sonra başlayıp yeni yılın ilk günü ışyincaya kadar süren, bir türlü bitmek bilmeyen kanlı, karanlık bir kâbus... Hiç şaşmaz, mutlaka bir vukuat çıkar. Mutlaka birileri ateş eder, birileri bıçağını çeker, birileri birilerini öldürür. Bugüne kadar hep böyle olmuş, bundan sonra da böyle olacaktır. İşte bu yüzden izinler kaldırılır, bütün teşkilat diken üzerindedir. İnsanlar lüks restoranlarda, gece kulüplerinde ama çoğunlukla da evlerinde aileleriyle, sevdikleriyle baş başa eğlenirken biz polisler sıkıcı karakollarımızda güya küçük kutlamalarla yeni yılın gelişini karşılız, hepimizin canı sıkkındır, dahası telsizden her an gelebilecek anons nedeniyle hepimiz tetikteyizdir. Ama tuhaftır bu gece zaman akıp gitmiş, birkaç yaralama olayının, özellikle Taksim'de her yılbaşı görülen taciz rezaletlerinin dışında kayda değer bir vukuat olmamıştı. Belki de bu gece istisnaydı, bu yılbaşı gecesi kimse kimseyi öldürmeyecekti. Belki katiller ara vermişlerdi bu gece işlerine... Tam da umutlanmaya başlarken geldi anons; Ali ayakta, masanın üzerinde unutulmuş frambuazlı pastanın son kırıntılarını atıştırırken, ben kahvemi yudumlarken... İşte tam o anda bildirdi yeni yılın ilk cinayetini telsiz.... Tarla başı'nda bir erkek cesedi bulunmuştu.

Beyaz bulutların arasında bir görünüp bir kaybolan ayın solgun parıltısıyla aydınlanan sokakta ayrıntıları seçmek güçtü. Devriye arabasının yanıp sönen kırmızı, mavi ışıkları olmasa ne cesedi, ne de başında dikilen iki polisi görmek mümkün olacaktı. Birkaç adım yaklaşınca görüntü iyice belirginleşti; “Tarlabaşlılar Kulübü” yazan ışsız tabelanın altında yatıyordu ceset, Beyoğlu'nun sıvaları dökülmüş, şu yorgun binalarından birinin önünde. Göğsünün sol tarafında, tam kalbinin hizasındaki kan lekesi, açık renk paltosunun üzerinde kocaman bir çiçek gibi duruyordu. Sağ elinde sımsıkı tuttuğu Beretta'nın gümüş kaplaması, polis arabasının ışığında belli belirsiz parılıyordu. Geldiğimizi fark eden üniformalı iki meslektaşımız hazır ola geçmişlerdi bile ama onları umursamadı Ali, gözleri yerde yatan adamın elindeki tabancaya kilitlenmişti. Hiçbir açıklama yapmadan cesede doğru eğildi, ellerini yere koyarak tabancaya dokunmadan namlusunu kokladı.

“Ateş etmeye fırsat bulamamış” diye mırıldandı başını kaldırmadan. “Katili daha çabuk davranmış anlaşılır.” Şimdi maktulün göğsündeki kan lekesine bakıyordu. “Tek darbede bitirmişler işini.”

Böyle sonuçlara varmak için çok erkendi. Kurbanın başında dikilen polislere döndüm:

“Siz mi buldunuz?”

“Biz bulduk.” Çelimsiz olanıydı konuşan; bir adım öne çıkmıştı. “Biz bulduk Nevzat Başkomserim.” Demek tanıyordu beni. “Bir saat kadar önce... Buraları kontrol ediyorduk. Geçen yılbaşı bir tecavüz olayı yaşanmıştı da... Bu yıl da aynı vaka olmasın diye... Gezerken gördük... Sızıp kalmış sarhoşlardan biri zannettik... Yaklaşınca anladık öldüğünü...”

Meslektaşımızın açıklamalarını dinlerken maktulü izlemeyi sürdürüyordum. Kan mı, salya mı olduğunu kestiremediğim koyu bir sıvı ağzının kenarından süzülerek boynuna kadar inmişti. Yakışıklı bir adamdı; düzgün bir burun, kalın, biçimli kaşlar, koyu renk bir bıyık, kirli bir sakalın süslediği

genişçe bir çene. Ölünün solgun çehresinden bizim memurun yorgun gözlerine döndüm.

“Kimseyi gördünüz mü yanında?”

“Yok, görmedik, kaçan birilerine de rastlamadık. Gece- nin üçünde kim olur ki burada?”

Hiç düşünmeden, soluk bile almadan ardı ardına sırala- mıştı kelimeleri.

“Ya şurada?” dedim Tarlabasıllılar Kulübü yazan tabe- lanın asılı olduğu birinci katı göstererek. “Orada da kimse yok muymuş?”

“Yokmuş...” Yine hiç tereddüt etmeden konuşuyordu, o dakikalarda burada bulunmadığı halde olan bitenden son de- rece emin biri gibi. “Bu gece de saat birde kapanmış kulüp.”

İnanmayan gözlerle adamı süzen Ali ayağa kalkarak “Ne kulübüymüş bu?”

“Kulüp işte...”

Rahat görünmeye çalışıyordu ama sesindeki tedirginlik, onu ele veriyordu.

“Anladık da ne yapıyorlar bu kulüpte?”

Zayıf meslektaşımız yutkundu, az önceki güveni kay- bolmuştu.

“Semt sakinleri akşamları bir araya geliyorlar işte... Eğ- lenmek için yani. Okey, briç filan da oynuyorlar...”

“Okey, briç, poker...” diye sarakaya aldı yardımcım. “Ku- mar desene şuna.”

Artık muhabbete katılma zamanım gelmişti.

“Yoksa kumar oynanmasına göz mü yumuyorsunuz?”

Süt hırası polisin dili damağına dolaştı.

“Yok Başkomserim, ne kumarı?”

“Kumar değil Başkomserim” diyerek yardıma yetiştii uzun boylu arkadaşı. Vücudunun orantısız bir görünümü vardı; bacakları kısa, gövdesi iriydi ama dengeyi asıl bozan kafasıydı. Taktığı resmi şapkaıyla iyice irileşen başı o kadar kocamandı ki sanki omuzlarının ortasına sonradan yerleş- tirilmiş duygusu veriyordu. “Öylesine, eğlence amaçlı oy- nuyorlar. Kumar olsa izin verir miyiz?” Konuşurken küçük

bir mağara gibi açılan karanlık ağızından kül rengi buharlar çıkıyordu.

“Vermez misiniz?” diye üsteledi Ali. Üşümüş olacak ki ellerini lacivert paltosunun cebine sokmuştu.

“Vermeyiz.” Bakışlarını bir an olsun kaçırmamıştı iri kafalı polis. Az önceki üflesen yıkılacak meslektaş gibi çekingene değildi, hesaplı bir soğukkanlılık içindeydi. “Niye verelim Komiserim?”

Mesele çıkarmak için bahane arayan yardımcımın beklediği fırsat ayağına gelmişti ama sorum durdurdu onu.

“Bu kulüpte daha önce benzer bir vukuat oldu mu?”

“Cinayet mi? Yok Başkomserim, hiç olmadı. Ufak tefek kavgalar çıkıyor tabii, her yerde olduğu gibi. Ama öyle silahla yaralama filan, hele ölümle sonuçlanan vukuatlar olmadı hiç.”

Nedense inandırıcı gelmedi sözleri ama şimdi üsteleyecek hâlim yoktu. Yeniden cansız bedene çevirdim bakışlarımı.

“Kimliği belli mi?”

“Evet Başkomserim.” Konuşmaya başladığına göre, rahatlamış olmalıydı zayıf polis. Plastik koruması yıpranmış bir nüfus kâğıdı uzattı. “Engin Akça.”

Kimliği alırken sordum. “Tanıyor muydunuz adamı?”

Duraksadılar, yutkundular, birbirlerine baktılar ama açıklama yapmadılar.

“Sizin karakola gelmişliği filan yok yani...”

İlk toparlanan koca kafalı oldu.

“Yok, gelmişse bile hatırlamıyorum. Burası Beyoğlu Başkomserim. Siz de görev yaptınız, bilirsiniz. İpsizi sapsız, nelerle uğraşıyoruz her gün.” Arkadaşına sordu yalandan. “Sen hatırlıyor musun?”

“Hayır. Belki de gasp kurbanı filandır... Parası için öldürmüşlerdir...”

“Peki, bu tabanca ne?” Sağ elini cebinden çıkarmış, silahı gösteriyordu Ali. “Süs olsun diye mi taşıyormuş bunu yanında?”